

hente et Jaadant Hjemstedsbevis fra sit Hjemsted, efter at han her har stiftet Familie med en dansk Kvinde? Jeg vil beklage, hvis den ærede Indenrigsminister siger, at han maa gaa den strenge Bei her og næsten offere en Medborgers Be og Vel paa Grund af en Feil hos Dyrigheden; jeg vil som sagt beklage det; men hvis den ærede Minister siger det, saa spørger jeg, om der da ikke fra Rigsdagens Side vil være Grund til at vise en særlig Billighed i dette Tilfælde og give den Vedkommende uden Hensyn til de andre Formalityeter, man kræver — thi ellers vil det ikke hjælpe — den anden Betingelse, som er nødvendig, nemlig Indfødsret, ved Behandlingen af denne Lov, som forhaabentlig meget snart vil udkomme, idet vi derigjennem mulig kunne hjælpe noget paa den beklagelige Stilling, som Dyrigheden har bragt den Vedkommende i. Dette hænger saa nøie sammen med det forventede Vndringsforslag fra min Side, at jeg har antaget, at jeg med den ærede Formands Tilladelse har turdet bringe det frem.

Indenrigsministeren (Steel): Det af det ærede Medlem omhandlede Tilfælde, hvis Behandling ligger noget tilbage i Tiden, har jeg vel en Erindring om, men den er ikke af den Betskaffenhed, at Forholdet staa fuldkommen klart for mig, og jeg vil derfor heller ikke paatage mig i dette Dieblik at give den ærede Forespørger et bestemt Svar paa, hvad jeg vil gjøre, hvis der fremkommer et Andragende om, at den Vedkommende, uagtet der er Mangler ved hans Berettigelse til at faae Borgerkab, ønsker at opnaa det her.

Berg: Det første Borgerkabs Historie ligger jo tre Aar tilbage i Tiden, den anden Sag ligger for i dette Dieblik, og jeg skal da efter det foreløbige velvillige Svar, som den ærede Minister har givet, lade det være afhængig af en forventet Samtale med den ærede Minister, hvorvidt jeg vil anse mig for nødt til at indkomme med et Vndringsforslag eller ikke. Selvfølgelig kan jeg ikke vente, at den ærede Minister, naar han ikke har behandlet Sagen, skal give noget Svar.

S. N. Hansen: Maa jeg tillade mig at give nogle Oplysninger angaaende de Bemærkninger, der bleve fremsatte af det ærede Medlem, der nu satte sig. Jeg skal i saa Henseende tillade mig at henlede Opmærksomheden paa, at det neppe staa i Indenrigsministerens Magt at give Dispensation fra Loven af 1873 § 1, idet nemlig Dispensationsmyndigheden ved Loven ikke er indrømmet Indenrigsministeren, og man har endog saa ved Loven af 1873 været angstelig for, at Ministeren skulde have nogen Bevillingsmyndighed, som ikke var indrømmet ham ved Næringsloven af 1857; thi det ses jo, at en senere Paragraf

i Loven af 1857 ophæver forstjellige Bevillingsmyndigheder, som tidligere tilkom Ministeren. Det staa i Virkeligheden saaledes efter Loven af 1873, saa vidt jeg forstaaer samme, at Dyrigheden ved Loven bestemt er udelukket fra at give den Mand Borgerkab, som altsaa enten kommer fra Ulandet hertil eller har været her tidligere, naar han ikke paa sædvanlig Vis har vundet Forsørgelsesret i vedkommende Kommune, og fra denne Forordning, som Loven saaledes har stillet, uden at der er givet Ministeren nogen Bemyndigelse til at dispensere fra samme, kan der vistnok neppe dispenseres. Foruden at henlede Opmærksomheden herpaa skal jeg tillige tillade mig at sige, at jeg tror, at det er en urigtig Bei at gaa her, hvis man kom til det Resultat, som det ærede Medlem kom til, nemlig at man skulde staa ind paa den Bei at staae den Vedkommende Indfødsret. Jeg tror ikke, at det vilde være rigtigt, om Thinget vilde fravige de Forordninger, der ere Betingelserne for Indfødsret, for at hjælpe den vedkommende Mand til et Borgerkab, og derfor tror jeg som sagt ikke, man kan gaa den Bei, som det ærede Medlem har foreslaaet, nemlig at staae den Vedkommende Indfødsret, uagtet han ikke opfylder de særlige Betingelser, som vi med Rette pleie at forlange i dette Tilfælde. Er der en Mangel ved denne Sag, saa ligger den hærken hos Dyrigheden eller i vor Indfødsrets Regler, men i at Loven af 1873 har opstillet Forordninger, som neppe burde være gjorte gjældende paa Næringsvesenets Omraade, og ville vi stille os paa den fri Maade, som jeg ogsaa finder rigtigt, saa vil det være at foretage en Forandring i Loven af 1873. Men jeg tror ikke, at det ærede Medlem kan gaa anden Bei end den, enten at give Ministeren Myndighed til at dispensere fra Loven af 1873 § 1, eller, hvad jeg anser for rigtigere, at faae § 1 hævet. Denne er jo ingenlunde affattet klart; thi den forlanger jo ikke, saaledes som det ærede Medlem refererede, at man skal staae Forsørgelsesbevis fra sit Hjemsted, men den siger paa det Udtrykkeligste, at han skal „stille sig sikkerhed for, at han og Familie i Tilfælde af Trang andsteds vilde blive modtagne til Forsørgelse,“ en Forordning, der i Praxis vil være vanskelig at gjenneføre. Derfor tror jeg, at der kunde være god Opfordring til at forandre Lovens § 1, men ikke til at komme ind paa den Bei, som det ærede Medlem antydede. — Jeg beder undskyldte, at jeg saa uførlig har opholdt mig ved dette, uagtet jeg ikke tror, at det hører hjemme under denne Sag om Indfødsrets Meddelelse, men Grunden dertil er, at jeg nødig vilde have, at det ærede Medlem skulde komme ind paa til anden Behandling at stille Forslag om, at en Mand, som ellers ikke egnede sig til at faae Indfødsret, skulde optages i denne Lov.

Berg: Maa jeg bede om Ordet?